

af udvalget anser bl.a. hjemmeslagtning for undtaget fra forbuddet om slagtning af højdrægtige dyr.

Repræsentanter for udvalgsflertallet har imidlertid senere over for Justitsministeriet tilkendegivet, at hjemmeslagtninger ikke bør undtages fra slagteforbuddet. Baggrunden herfor er, at de etiske overvejelser, der ligger til grund for forbuddet, gør sig gældende med lige stor vægt ved hjemmeslagtning som ved slagtning på slagterier.

3. Gældende ret

3.1. Dyreværnsloven (lov nr. 386 af 6. juni 1991 som senest ændret ved lov nr. 384 af 28. maj 2003) indeholder generelle regler om beskyttelse af dyr.

Ifølge dyreværnslovens § 1 skal dyr behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt men og væsentlig ulempe.

Efter samme lovs § 13, stk. 1, skal den, der vil aflive et dyr, sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om aflivning af dyr, herunder regler om slagtning og om forbud mod visse aflivningsformer samt regler om, at aflivning af visse større dyr kun må foretages af en dyrlæge eller en anden autoriseret person, jf. § 13, stk. 2.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 1037 af 14. december 1994 om slagtning og aflivning af dyr, som ændret ved bekendtgørelse nr. 550 af 24. juni 1997 og bekendtgørelse nr. 849 af 19. november 1997. Bekendtgørelsen gennemfører Rådets direktiv 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet i dansk ret, jf. nærmere nedenfor under pkt. 7.

Bekendtgørelsen finder efter § 1, stk. 1, anvendelse på flytning, opstaldning, fastholdelse, bedøvelse, slagtning og aflivning af dyr, der opdrættes og holdes med henblik på fremstilling af kød, skind, pelsværk eller andre produkter, samt heste, hunde og katte. Ved aflivning i forbindelse med offentlig sygdomsbekæmpelse finder § 3 anvendelse.

Reglerne finder ikke anvendelse på tekniske og videnskabelige undersøgelser udført under tilsyn af Dyreforsøgstilsynet, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1.

Ifølge bekendtgørelsens § 2, stk. 6, forstås ved aflivning enhver metode, som medfører, at et dyr dør. Ifølge bekendtgørelsens § 2, stk. 7, forstås ved slagtning aflivning af dyr med henblik på produktion af kød til konsum.

Ifølge bekendtgørelsens § 3 skal dyrene beskyttes bedst muligt mod ophidselse, smerte og lidelse under

flytning, opstaldning, fastholdelse, bedøvelse, slagtning og aflivning.

Bekendtgørelsens kapitel 3 regulerer slagtning på slagterier, mens kapitel 4 regulerer slagtning og aflivning uden for slagterierne for så vidt angår nærmere anførte dyrearter.

Bekendtgørelsen indeholder ikke særlige regler om højdrægtige dyr.

Justitsministeriet har overvejet, om dyreværnslovens § 13, stk. 2, indeholder tilstrækkelig hjemmel til at fastsætte regler om slagtning og aflivning af højdrægtige dyr af hensyn til beskyttelse af fostrene.

Hverken i dyreværnsloven eller i forarbejderne her til er der taget nærmere stilling til, om dyrefostre er omfattet af loven.

Hertil kommer, at det overordnede formål med loven er at beskytte dyr mod smerte, lidelse, angst, varigt men og væsentlig ulempe, jf. dyreværnslovens § 1. Ifølge en udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd, jf. nedenfor under pkt. 4, har det imidlertid ikke kunnet fastslås, at dyrefostre oplever smerte, lidelse eller væsentlig ulempe ved en regelret slagtning eller aflivning af moderdyret.

Et forbud mod slagtning eller aflivning af højdrægtige dyr af hensyn til beskyttelse af fostrene kan på den baggrund næppe udstedes med hjemmel i dyreværnslovens § 13, stk. 2.

3.2. Fødevarerloven (lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m. som senest ændret ved lov nr. 279 af 25. april 2001) indeholder regler, der bl.a. har til formål at sikre forbrugerne sunde fødevarer af høj kvalitet.

Ifølge fødevarerlovens § 44, stk. 2, må slagtning og slagtemæssig behandling af dyr m.v. kun finde sted på en virksomhed, der er autoriseret af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri. Adgangen til hjemmeslagtning findes i lovens § 41, stk. 1, hvoraf fremgår, at på ejendomme, hvor dyrehold er tilladt, kan ejendommens ejer eller bruger uanset § 44, stk. 2, foretage slagtning og efterfølgende slagtemæssig behandling af egne dyr til forbrug i egen husholdning.

Efter samme lovs § 40 kan nødslagtning af syge eller tilskadekomne dyr altid foretages på stedet, når det er nødvendigt af dyreværnsmæssige grunde, og ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte nærmere regler herom.

Fødevarerministeriet har udnyttet bl.a. denne hjemmel til at udstede bekendtgørelse nr. 798 af 19. september 2003 om fersk kød m.v., der udover at fastsætte nærmere regler om nødslagtning bl.a. tillige generelt fastslår de sundhedsmæssige betingelser, som skal opfyldes af engrosvirksomheder for produktion, be-